

redraget af en enkelt blandt disse Talere, maatte han vist have spurgt sig selv, hvad det var for en Sag, der var forsømt af vore Forsædte, hvorved vi vare bragte til Undergangen's Rand, hvad det var for et Middel, der stod til Raadighed, hvorved man igjen kunde bringe Danmark til fordums Glæde, Hæder og Ypperlighed i alle Henseender, ogsaa i moralsk Henseende, og hvad det var for et Ministerium eller et Mindretal eller et andet Tal i denne Sal, som, naar Eligt fandt Sted, havde saa ringe Fædrelandsfjærlighed eller lidet aabent Sind for, hvad der er påseende for det's Fædreland, at det kunde sætte sig imod Eligt. Det er ganske sikkert, at en saadan Fremmed, naar han havde hørt flige Foredrag og navnlig det ene, jeg tænker paa, maatte have fundet, at det dog ikke saa fuldstændigt kunde være det ærede Medlems Alvor dermed; thi, medens han det ene Dieblit var paa Rothurnen i høieste Grad og som Enhver, der er paa Rothurnen, opstillet, saaldt han, at det næste Dieblit saa langt ned i det Lavkomiske, at han næsten gik til Grændsen af, hvad der høret derunder. Det ene Dieblit var det Fædrelandets Vel, hvorom det gjaldt ved Tredelingen; man forshuede sig imod Fædrelandet og det's Frelse, dersom man ikke satte Oldnordisk paa den første Plads; men i det næste Dieblit, helt strax derefter, anførtes det som en Grund, at man, da man vilde dele Skolen i to, ligesaa godt kunde dele den i tre. En ypperlig, en prægtig Grund! Den passer saa fortrinlig sammen med de høie Toner om Fædrelandets Frelse. Det ene Dieblit udstødes der en Fordømmelsesdom over de store Videnskabsmænd og Digtere, som have skrevet Dansk, og det ærede Medlem, der sagde om sig selv, at han kun havde liget indenfor Døren, ansaa sig berettiget til at sige, at han forbausedes over den „tylkhuede Uvidenhed“ og de „Bommerter“, de havde begaaet, formodentlig dog ikke imod det Oldnordiske, som de Folk, saavidt jeg veed, aldrig have skrevet. Altsaa maa det vel være imod Dansk, de have begaaet Synder; men saadanne Bommerter tør jeg påstaa ikke skulle kunne paavises; jeg niener, de have skrevet vort Modersmaal med Vire og udmærket smukt. I det Hele er det

galt med denne Rigen ind ad Døren. Et gammelt Ord siger, at man skal tage sig tagt for en Mand, der kun har læst een Bog; thi han er slem at komme ud af det med, og saaledes gaar det ligeledes med dem, der indrømme, at de kun have liget indenfor Døren. Dersom det ærede Medlem var kommen indenfor Døren og havde set sig rigtig om, havde han maaske faaet en anden Mening end ved at stikke Hovedet ind og lure ved Døren. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at denne Fordømmelsesdom jo maa ramme Dristederne, Christian Winther, Paludan-Müller samt de mange Andre, der kunne nævnes, og som have skrevet vort Modersmaal, efter vor Mening saa yndigt og opløstende, som Noget kunde gjøre det. Naar det nu udstødes en saadan Fordømmelsesdom over disse Mænd, skulde man tro, det var Hensigten at reformere Skriftverdenen, at frembringe Digtere og Videnskabsmænd, som vare ganske andre Karle og ikke begik saadanne Bommerter eller viste en saadan tylkhudet Uvidenhed; men nei, det næste Dieblit sagde det ærede Medlem: Hvad er det Hele, vi ville? Der var da ikke Tale om at forbedre Videnskabsmænd og Digtere, at kassere dem, vi have, og at sætte Andre istedet, men man vilde kun gjøre unge Mennesker til Studenter; det var det Hele. Det var en mærkelig Modsatning, der laa i det One og i det Andet. I det ene Dieblit fremhæves det Oldnordiskes vidunderlige Kraft og Vægt fremfor alt Fremmed, og det skildres som det rene Guld, medens det Andet omtales, som det ikke engang var ordentligt Metal, men en Lege-ring af Metal, Tombak; i det ene Dieblit skildres det Oldnordiske som Noget, der er i Besiddelse af en saadan Kraft, at det kan hæve det Hele op, men i det næste Dieblit staar det kun paa det ene Ben, støttende sig til Høire og Venstre paa Mathematiken og den klassiske Filologi. Som et lille Mellem-spil, der var noget af det Artigste, gav det ærede Medlem sig dernæst til at rette Stik; men det fik megen Lighed med sidste Akt af „det lykkelige Ekkebrud.“ Dersom man ikke kan sige „fortræffelig“, er der mange Ting, man ikke kan sige; det var da bedst, at der